Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

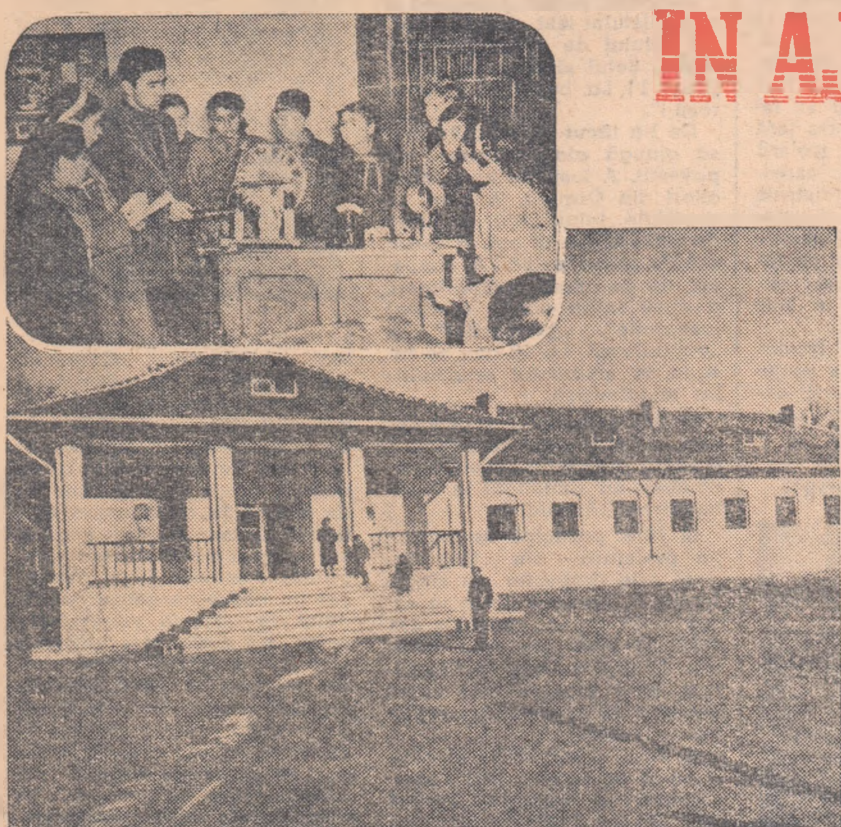
Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII ⋆ nr. 21 (477) sîmbătă 10 martie 1956 ⋆ 4 pag. 15 bani

Trăiască victoria în alegeri a F. D. P.!

IN AJUNUL ALEGERILOR

Unul dintre nenumăratele daruri făcute de regimul nostru democrat popular copiilor este și noua școală ridicată în comuna Răchitoasa, raionul Zeletin.

Intîlnire cu un vechi tovarăș

Inainte, în vechile regimuri, cu cîteva zile înainte de alegeri, apăreau prin țară cîțiva domni burtoși cu mănuși fine și pălării elegante. Erau întovărășiți de o ceată gălăgioasă de bătăuși și polițiști. Promiteau oamenilor, strînși cu forța, marea cu sarea doar să fie votați. Nimeni nu-i cunoștea. Și după ce prin fel de fel de pungășii se făceau aleși, nu-i mai vedea nimeni. Uitau și de mare și de sare...

Aceștia erau candidații alegerilor burghezo-moșierești.

⋆

De curînd, vestiții oțelari ai Reșiței s-au întîlnit cu candidatul lor în alegerile de la 11 martie: tovarășul Carol Loncear, ministrul industriei materialelor de construcții.

Reșițenii îl cunosc bine pe tov. ministru Loncear. Nu de mult dînsul era încă sudor la fabrica de locomotive, de aici. Așa că întîlnirea i-a bucurat pe toți. Doar discutau cu un vechi și bun tovarăș de muncă. Discutau despre toate cîte se petrec în orașul lor drag.

Reșița s-a schimbat mult, în anii din urmă. Uzina, cetatea de foc, a crescut; viața oamenilor s-a înfrumusețat și ea. In lunca Pomostului s-a zidit un adevărat oraș nou, cu 200 de blocuri pentru familiile muncitorilor. Au apărut noi clădiri în oraș: un Teatru de Stat, o Casă de cultură, o fabrică de pîine, magazine, s-au pavat și electrificat multe străzi. S-au înființat noi școli.

La întîlnirea cu candidatul lor, cetățenii au vorbit despre aceste realizări și despre altele care vor urma în anii viitori.

Reșița va vota cu încredere pentru candidatul său.

Candidați ai F. D. P.

Un tren lung, cu geamurile luminate, gonește în noapte. Peste cîteva minute va intra în stația Bîrlad. O clipă, cetățenii aflați la geamuri, zăresc o căsuță mică pe marginea liniei și un ceferist care privește atent trecerea trenului. E un acar. Un om simplu care se îngrijește de siguranța căii de fier, de viața călătorilor. Pe orice vreme e la post. Este acarul fruntaș Ion Niță, candidat al F.D.P. în alegerile de mîine.

⋆

Mera Florica, una din urmașele femeilor de moți care cutreerau înainte vreme cărările munților Apuseni, pe cai mărunți, împovărați cu donițe și ciubere, este mineră la Roșia Montană. Adevărat suflet de moț, îndrăzneață și muncitoare, ea este fruntașă în muncă. Cetățenii au propus-o cu încredere candidată în alegeri.

Pentru noi, copiii din Mangalia

Unde se află acum școala noastră de 7 ani, înainte cu cîțiva ani se găsea o magazie mare și dărăpănată pentru cerealele celui mai mare chiabur din Mangalia.

In locul ei, Sfatul Popular a construit pentru noi o școală mare și frumoasă. Ea are două etaje și multe săli de clasă. Toate au fost înzestrate cu mobilierul necesar.

Ne bucurăm că avem o școală așa de frumoasă!

Acum, în preajma alegerilor, notele bune și angajamentul nostru că vom învăța întotdeauna bine, le trimitem drept mulțumire Sfatului Popular.

Ana DONCESCU
cl. a VII-a
Școala de 7 ani, Mangalia, regiunea Constanța

Despre magazinul nostru

Trecînd într-o zi cu mama pe la magazinul universal „Romarta copiilor", m-am gîndit să intru înăuntru. Am intrat. Nu știam unde să-mi opresc privirile. Intîi, am mers la raionul de îmbrăcăminte de unde mama mi-a cumpărat o jachetă. Tovarășele vînzătoare răspundeau cu drag la toate întrebările noastre și ne serveau cu bucurie. Pe urmă, m-am urcat pe scări și am ajuns la raionul de jucării. Acolo, am văzut păpuși, ursuleți de catifea și alte jucării. Am plecat de la „Romarta copiilor" foarte mulțumită de cele văzute și de... cele cumpărate. Ajungînd acasă, mama mi-a povestit că în ultimii ani la noi în țară s-au făcut multe magazine speciale pentru noi.

Florin BETINA
cl. a III-a
Școala medie de 10 ani nr. 15 București

De ziua alegerilor

Era seară de-a binelea. Intr-una din clase, un grup de pionieri discuta cu aprindere. Freamătul vocilor se auzea pînă pe coridor și, fără să vrei, te apropiai tot mai mult de clasa cu pricina pentru a asculta glasurile subțiri ale celor dinăuntru.

Voiau să facă ceva deosebit, să știe tot orașul că și ei, pionierii unității nr. 1 din Deva, chiar dacă nu au încă drept de vot, întîmpină alegerile cu bucurie. Au scris articole la gazetele de perete, și-au pregătit bine lecțiile, au popularizat centrele de votare și cîte alte treburi nu au făcut ei în vederea alegerilor. Mulțumirea pionierilor însă nu era deplină, și acum, la consfătuirea unde erau mulți pionieri cu trese pe mînă, se făceau propuneri dintre cele mai interesante. Cei mari, care au participat și la alegerile din 1953 și erau, vezi bine, cu mai multă „experiență" au fost primii care s-au gîndit la un program artistic pe care să-l prezinte la stația de radio-amplificare a orașului, ...și asta chiar în ziua alegerilor. S-au înțeles și asupra conținutului, iar de a doua zi, au și început repetițiile.

Acum, totul este pregătit, iar mîine, cînd părinții și frații lor mai mari se vor îndrepta spre centrele de votare, și ei, pionierii, îmbrăcați în haine de sărbătoare, vor intra voioși în clădirea din centrul orașului pe care se află scris: „Stația de radio-amplificare a orașului Deva".

Vocii cunoscute a crainicului îi va lua locul una mai subțirică, copilăroasă, care, cu multă căldură, va prezenta miilor de ascultători adunați în jurul difuzoarelor programul artistic al pionierilor.

Coriștii, nerăbdători să-și înceapă programul (au pregătit cîntece frumoase: „Pentru fericirea ta votează", „Te slăvim iubit partid", și „Cîntec de alegeri") îi vor face semne disperate „crainicului" să vorbească mai puțin. Lui Guran Eugenia sau Morărescu Florentina, recitatoarele, cu toate că și-au învățat poeziile „Imnul" și „Candidatul F.D.P.", le e puțină teamă ca de emoție să nu greșească. Ce vreți? E doar prima oară cînd recită în fața microfonului.

Pionierii au mai pregătit și dansuri, cu care mîine, la centrele de vot, îi vor înveseli pe cetățeni, pe părinții și frații lor mai mari. Totodată, vor avea prilejul ca să-și asculte colegii (bine înțeles, prin pîlnia megafonului).

A doua zi, după alegeri, se vor întruni și-și vor povesti unii altora impresiile.

Deocamdată, să-i lăsăm însă să se pregătească bine. Mîine e doar o zi mare!

D. FREAMAT

Bucurii...

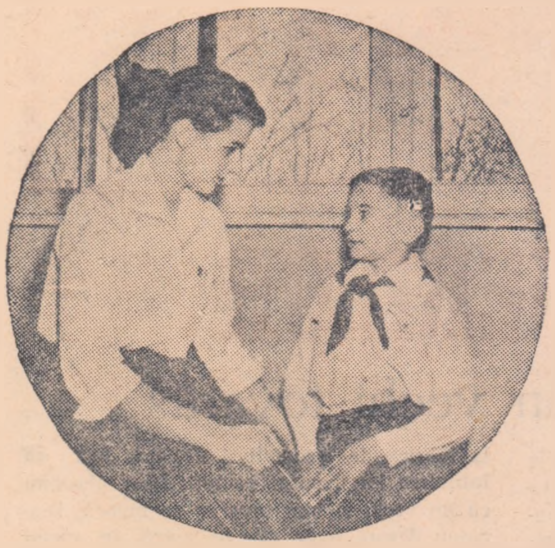
In orășelul Salonta, mîine un tînăr va cunoaște o mare bucurie. Mai bine zis, două bucurii... Dar înainte de a le afla și noi, să facem cunoștință cu el: este utemistul Pavel Lăzău, elev în ultimul an, la Centrul școlar agricol. Mîine Pavel va vota pentru intiia oară.

Va intra în sala impodobită sărbătorește și va primi buletinele de vot. Apoi, singur în cabină, va simți răspunderea cuvîntului său. Impreună cu milioanele de cetățeni ai patriei, Pavel va trebui să aleagă pe cei mai buni fii ai poporului, ca să conducă Sfaturile Populare.

După împlinirea acestei datorii cetățenești, Pavel va merge la școală, unde va cunoaște a doua bucurie. La 11 martie își începe examenele de absolvire.

In preajma unor asemenea mari evenimente din viața sa, să-i urăm utemistului Pavel Lăzău: Multe succese, multe bucurii!

O adunare de neuitat

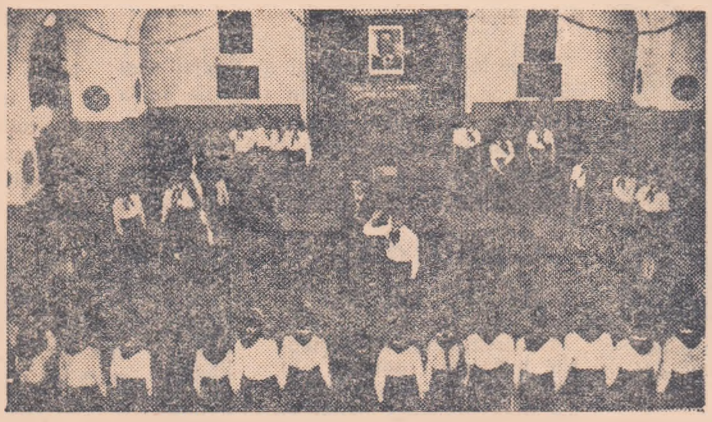
Fosta pionieră Iulia Roşca povesteşte pionierului Şerban Mihai din clasa a IV-a amintirile ei din anul în care a purtat cravata roşie în aceeaşi unitate.

La Şcoala mixtă de 7 ani nr. 171 din Bucureşti, se află, în clasa a III-a, o seamă de şcolari care se găsesc în preajma unui însemnat eveniment: primirea cravatelor roşii. E de prisos să descrii emoţia aşteptării lor. Sumedenie de întrebări le roiesc în minte: „Cum va fi în organizaţia de pionieri? Ce vom face la adunări? Cum ne vom purta unul faţă de celălalt?" Cum va fi în organizaţia de pionieri... Cum va fi în unitatea şcolii lor... Iată întrebări pe deplin îndreptăţite. Şi, oarecari răspunsuri la aceste întrebări au căpătat şcolarii cu pricina în după amiaza zilei de 4 martie 1956, cînd au fost invitaţi la o adunare de unitate. O adunare de neuitat. Nu numai şcolarii noştri din clasa a III-a, ci toţi ceilalţi participanţi — pionieri şi foşti pionieri, instructori şi foşti instructori — au trăit clipe de adevărată emoţie; adunarea era închinată celei de a şasea aniversări a unităţii lor. Şcolarilor noştri li s-a părut că asistă la citirea cu glas tare a unei minunate cărţi: cartea faptelor petrecute în unitatea lor între 5 martie 1950—5 martie 1956.

Ce i-a impresionat oare mai mult? Ordinea careului în care cele 16 detaşamente păstrau o perfectă aliniere? Sunetul entuziast al goarnelor? Clipa aducerii drapelului unităţii? Evocările nostalgice ale foştilor pionieri şi instructori — care astăzi, aflaţi în alte locuri de muncă, îşi aduc aminte cu drag de anii petrecuţi în această unitate? Desigur, toate acestea i-au impresionat pe viitorii pionieri. De asemeni, e neîndoios faptul că i-au interesat mult anumite înfăptuiri de seamă, ca de pildă orchestra de viorişti a şcolii ori ţinerea unor adunări cum a fost aceea închinată matematicii, în care pionierii clasei a VI-a B au făcut o călătorie minunată în Cifreţa, presupusa ţară a cifrelor. Dar mai mult decît orice, pe şcolarii noştri i-a impresionat puternica prietenie care-i leagă pe toţi pionierii unităţii de faţă. O prietenie nu trîmbiţată guraliv pe toate cărările, ci o prietenie adîncă, credincioasă tradiţiilor vieţii pionireşti, o prietenie care se sprijină din plin pe înţeleapta zicătoare: „Prietenul la nevoie se cunoaşte". Da, printr-o asemenea prietenie e bine să fii şi tu legat de cît mai mulţi tovarăşi.

Deşi după adunarea festivă a urmat un frumos carnaval şi şcolarii noştri din clasa a III-a au jucat, au cîntat şi-au glumit, totuşi, în spatele năzbîtiilor carnavaleşti, ei s-au gîndit cu seriozitate la ziua apropiată în care vor purta şi ei, în această unitate, cravata roşie.

Sandu ALEXANDRU

Preşedinţii de detaşamente raportează preşedintei de unitate că în adunarea festivă închinată celei de a 6-a aniversări a unităţii lor sînt prezenţi toţi pionierii.

60 de ani de la naşterea lui Béla Brainer

Fiu credincios al partidului

În anul 1926 în cabinetul lui Esztegar — şeful siguranţei din Oradea — renumit în întreaga ţară pentru cruzimea sa, a fost adus comunistul Béla Brainer. Au început să curgă promisiunile din partea călăului care voia cu orice preţ să afle date despre tovarăşii arestaţi.

Deodată, palma puternică a comunistului izbi cu sete obrazul şefului de siguranţă care amuţi. Şeful slobozi un urlet: „Luaţi-l! La beci! Cu fierul roşu!".

Ce l-a făcut pe Béla Brainer să ajungă aici, e lesne de povestit. A fost fiul unor muncitori din Oradea. A avut o copilărie întunecată şi plină de lipsuri. La 12 ani, a intrat ucenic într-o uzină. A cunoscut de pe-atunci nedreptatea, a auzit întîia oară cuvintul „revoluţie", „proletariat" şi „capitalism". La 16 ani, se înscrie în sindicatul muncitorilor metalurgişti.

În anii primului război mondial, Béla Brainer desfăşoară o largă activitate revoluţionară chemînd muncitorii la luptă împotriva războiului.

În 1919, participă la revoluţia proletară din Ungaria, care este înăbuşită în sînge. Întors în ţară, ia parte la organizarea grevei generale din 1920. În perioada cînd Partidul Comunist intră în ilegalitate, Béla Brainer, este numit secretar al organizaţiei regionale Oradea.

În 1926 a fost prins şi condamnat la 5 ani închisoare. Foamea şi lanţurile secţiei „H", de la Doftana, nu i-au făcut să-şi întrerupă activitatea revoluţionară. Împreună cu tovarăşii săi, a reuşit să transforme închisoarea într-o adevărată universitate de partid. Eliberat, Béla Brainer participă la Congresul al V-lea al Partidului Comunist din Romînia, şi este ales membru al Secretariatului Comitetului Central. În 1932 este din nou arestat şi condamnat la 3 ani de închisoare. După eliberarea sa, primeşte sarcini de seamă în conducerea Partidului Comunist. Béla Brainer s-a ocupat de problema tineretului comunist, izvor nesecat de cadre necesare partidului. În această vreme, reuşeşte să organizeze editarea ziarului „Scînteia" care chema poporul la luptă împotriva fascismului. Dar cei 8 ani de temniţă, schingiuirile şi suferinţele din anii îndelungaţi de activitate ilegală i-au curmat viaţa în ziua de 10 martie 1940, cînd abia împlinise 44 de ani. În zilele noastre, memoria lui Béla Brainer, fiu scump al partidului, este păstrată cu cinste în inimile tuturor oamenilor muncii.

E. DRAGOŞ

In faţa hărţii

Violeta Dincă şi Elena Banciu au aşezat cu grijă harta planiglob la locul propus. Dedesubtul ei au pus o plăcuţă pe care au lipit diferite ştiri decupate din ziar. În dreptul fiecărui articol fetele au agăţat cîte un şnur roşu care merge pe hartă pînă în punctul ce indică locul în care s-au petrecut evenimentele descrise în articol.

Harta de serviciu a apărut. De lucrul acesta au aflat îndată toţi pionierii din şcoală. Rînd pe rînd ei s-au strîns în jurul hărţii, curioşi să afle noutăţile de pe glob. Acum, în faţa hărţii, şnururile roşii ajută tinerilor geografi să-şi întipărească mai bine în minte locul despre care se vorbea în articolul respectiv.

Tinerii geografi fac săptămînal de serviciu la harta evenimentelor la zi. Această metodă îi ajută pe copii să-şi îmbogăţească cunoştinţele la geografie şi istorie, să fie la zi cu noutăţile ce se întîmplă în întreaga lume.

Moise MITULESCU
instructor superior
Şcoala de 7 ani nr. 17, Oraşul Stalin

O telegramă

Într-o dimineaţă, în holul şcolii, am zărit lîngă gazeta noastră satirică, „Ghimpele", o fotografie. Ne-am apropiat şi ce să vezi? Era fotografiat un piţigoi şi lîngă fotografie o telegramă:

„Prieteni, dorim să avem şi noi căsuţe. Stop. Noi păsărelele ne întoarcem din ţările calde. Venim. Aşteptaţi-ne. Stop.

Prietenii voştri înaripaţi".

„Ce-i de făcut?" ne-am spus. Căsuţele nu sînt gata. Piţigoii zgribuliţi şi vrăbiile nu au unde se adăposti iar celelalte păsărele sosesc. Atunci, şcolarii clasei I-a şi a II-a au început să pregătească colivii şi căsuţe pe care le-au agăţat în pomii din grădina şcolii. Acum oaspeţii înaripaţi pot veni pentru că avem unde-i primi.

Constanţa HOROBEANU
comuna Domneşti, raionul Curtea de Argeş, regiunea Piteşti

Citiţi aceste cărţi

Se va îndrepta oare Kan?

Kan-Iun-cian era socotit de către profesori drept „cel mai mare zurbagiu de pe faţa pămîntului". Kan tulbura liniştea orelor de clasă şi era obraznic cu profesorii. Dar Kan nu era singurul elev cu asemenea purtare. Colegii lui se întreceau şi ei care mai de care să facă zile fripte profesorilor. Toate astea s-au petrecut pînă în anul 1951, cînd elevii au primit o şcoală nouă şi profesori noi. La clasa a V-a, clasa lui Kan, a venit profesorul Li. Profesorul Li era mic de statură şi copiii au făcut haz de el.

— Să-l trimită la clasa I-a, spuneau elevii. Noi avem în clasă copii mai înalţi decît el.

Dar Li s-a dovedit a fi un bun pedagog. În scurtă vreme, toată clasa a V-a îl stima şi-l preţuia. Toată, înafară de Kan. Să fie oare Kan băiat de neîndreptat? Va reuşi profesorul cel nou să-l aducă pe calea cea bună? Răspunsul îl veţi afla voi singuri citind povestirea „Micul Kan" de V. Em. Galan.

Din toată lumea

Păsărica „Anunţă miere"

În pădurile Africei, de la aproximativ 16° latitudine nordică şi pînă la extremitatea de sud a continentului, poate fi întîlnită „Anunţă miere" — o păsărică ceva mai mare decît vrabia noastră. Această păsărică se hrăneşte cu ceara şi larvele albinelor sălbatice.

Observîndu-l în pădure pe om, păsărica „Anunţă miere" începe să bată din aripi şi să ciripească atrăgînd atenţia. Apoi zboară de pe o creangă pe alta şi aduce pe oameni pînă la copacul în scorbura căruia trăiesc albinele sălbatice. Vînătorii gonesc albinele din scorbură cu ajutorul fumului, apoi scot fagurii de acolo. Ei au grijă ca o parte din faguri să le lase păsării, care de-abia aşteaptă să se poată ospăta.

Legătura aceasta dintre om şi păsărica „Anunţă miere" s-a creat de mult timp.

Oamenii de ştiinţă, ca-

re au urmărit acest fenomen, au văzut cum „cheamă" locuitorii băştinaşi această păsărică, pentru a le veni în ajutor. De îndată ce bat cu beţele-n copaci şi fluieră, pasărea „Anunţă miere" soseşte şi îi ajută să găsească scorbura ce ascunde faguri.

Conducerea trenului prin radio

De curînd, în apropiere de Paris a fost încercat un tren format dintr-o locomotivă electrică şi patru vagoane, care nu se deosebeşte cu nimic de alte trenuri.

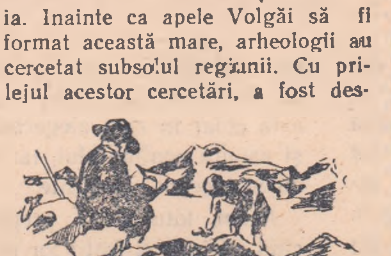
Trenul pleca normal din staţie, îşi mărea viteza treptat şi se oprea acolo unde era necesar. Cu toate acestea, locomotiva nu avea mecanic; era condusă prin semnale de radio. Un receptor şi un releu special care puneau în funcţie dispozitive automate, au înlocuit omul.

În timpul încercării, undele ultrascurte se transmiteau de la postul de control situat între două staţii.

Şi în viitor se vor face încercări de a conduce trenuri prin radio. Scopul lor este următorul: elaborarea de noi tipuri de aparate care să mărească securitatea la circulaţie a trenurilor fără mecanic şi care să ducă la o creştere a capacităţii de circulaţie pe căile ferate.

Vechi de 70.000 de ani

Cele ce urmează au început de la o bucată de os îngălbenit care seamănă cu un flaut. Acest flaut a fost descoperit pe locul unde astăzi se întinde Marea Ţimlianscaia. Înainte ca apele Volgăi să fi format această mare, arheologii au cercetat subsolul regiunii. Cu prilejul acestor cercetări, a fost des-

coperit un flaut de os care are o vechime de 5000 de ani şi au fost găsite urmele unor aşezări omeneşti vechi de aproape 70.000 de ani.

Arheologii au descoperit, aici, 20 de aşezări, 420 de curgane (morminte străvechi ale căpeteniilor triburilor nomade) şi au cercetat peste 1500 de morminte aparţinînd diferitelor epoci ale istoriei; începînd cu epoca eneolitică (epocă de trecere de la piatră la metal), şi terminînd cu cele aparţinînd sfîrşitului evului mediu.

„De azi şi de demult"

Mulţi dintre voi aţi fost pe stadionul „23 August" din Bucureşti. Vă sînt bine cunoscute tramvaiele electrice, v-aţi întîlnit deseori cu elevii şcolilor profesionale de meserii, aţi mers pe bulevarde asfaltate şi electrificate. Dar v-aţi întrebat ce-a fost pe aci înainte de acestea? Un bunic bun şi-a adunat amintirile şi-a ţinut să vă povestească despre înfăţişarea de mai înainte a Bucureştiului, cum arătau tramvaiele cu cai, gropile lui Vergu bogătaşul sărac, ori cum îşi făceau înainte vreme ucenicia copiii de seama voastră. Despre acestea şi despre multe alte

aşezări, întîmplări şi oameni de demult veţi afla însemnări în cartea „De azi şi de demult" de Ioachim Botez

Călătorie în Țara de gheață

Clasa a VII-a B era în fierbere. Care mai de care discutau despre adunarea tematică de după amiază.

— Auzi, măi, cică vom întreprinde o călătorie cu gîndul tocmai în Antarctida. Și fiecare, în închipuirea lui se și vedea cățărîndu-se pe ghețarii uriași sau traversînd oceanul pe puntea unui vas care se lupta cu valurile și cu icebergurile.

In recreație, Dinu, un puști din clasa I-a, îl trase de mînecă pe Savu:

— Nene, întrebă cu glas scăzut Dinu. ...E adevărat că plecați în Siberia?

Florentin îi rîse în față:

— „In Siberia!"... Noi, țică, mergem tocmai la Polul Sud, în Antarctida.

Și Florentin plecă lăsîndu-l pe Dinu tot atît de nedumerit.

Dimineața a trecut repede. Pe la 2 și jumătate, pe ușa clasei a VII-a B a apărut un cartonaș. „Adunarea tinerilor geografi", scria pe carton, cu litere roșii, de-o șchioapă. Curînd, începură să sosească pionieri și invitați de prin alte clase.

Sala era gătită ca niciodată. Pe pereți

erau agățate hărți, tablouri înfățișînd diferite animale care trăiesc la Polul Sud, schițe — desenate de pionieri — cu drumul parcurs de exploratorii Polului Sud, iar pe masa „prezidiului", două globuri stăteau „gata să-și spună cuvîntul". Și atunci, cînd toți se strînseră (nu lipsea nici măcar Dinu — băiatul dintr-a-ntîia) începu adunarea.

Savu Florentin deschise adunarea vorbind (spre uimirea tuturor) numai în versuri. După Savu, prezentară referate toți ceilalți.

Cînd Mîlcu începu să-și citească referatul, prin fața tuturor trecură imagini din istoria descoperirii Antarctidei. Parcă vedeau pe neînfricații navigatori ruși, căpitanul Belinghausen și Lazarev (descoperitorii Antarctidei), pe vestitul Roald Amundsen, pe romînul Emil Racoviță și tovarășii săi...

Dar tocmai cînd referatul lui Mîlcu cîștigase atenția tuturor, se deschise ușa sălii și-și făcu apariția pionierul poștaș. El citi telegrama de salut trimisă adunării de către un grup de vestiți navigatori.

— Ptii, ia auzi cine semnează telegrama: Columb, Magellan, Marco-Polo, Belinghausen... se minună Negoiță Angela dintr-a VI-a B.

După Mîlcu, Catană Maria începu să vorbească despre clima, flora și fauna Antarctidei, despre coloniile-orașe de pinguini și chionide[1]). Tot ascultînd copiii se și vedeau înfruntînd geruri de peste — 60°, sau luptîndu-se cu uraganuri care de multe ori ating 360 km, pe oră. Le păru rău tuturor cînd Catană își termină povestirea.

Totuși, călătoria încă nu se sfîrșise; Cămășoiu începu să citească din însemnările de călătorie ale savantului romîn Emil Racoviță, care a pornit acum mai bine de 50 de ani să facă cercetări în Antarctida.

Vremea trecea, dar parcă nimeni nu băga de seamă, toți cei prezenți la adunare erau numai ochi și urechi. Povestitorul începu să vorbească despre expediția sovietică organizată în zilele noastre. El povesti despre grupul de savanți sovietici (îmbarcați pe motonava „OBI"), care a debarcat anul acesta pe continentul Antarctida. Ajutați de un utilaj modern, adică de avion, helicopter și tot ceea ce le mai este necesar, urmașii vestiților navigatori ruși Belinghausen și Lazarev, au posibilitatea de a face cercetări deosebit de interesante. „Zilnic, din orașul MIRNÎI (construit între munți de gheață) îndrăzneții exploratori sovietici comunică lumii, prin radio, rezultatele ultimelor cercetări întreprinse în lumea necunoscută a țării de gheață..." încheie Cămășoiu.

Se îngîna ziua cu noaptea cînd pionierii au ieșit de la adunare. Se vedea cît de colo că mai trăiau încă sub impresia celor auzite.

Dinu, care pe semne era cu gîndul pierdut undeva prin țara de gheață, se împiedică de un sloi și căzu. Durerea loviturii mai-mai că îi umplu ochii cu lacrimi...

— E-eh, plînge „fetița"! îi zise Savu care-l ajunse din urmă. Și se mai lăuda că vrea să plece la pol!..."

Tg. Cărbunești.
Ștefan ZAIDES

[1]) *Chionide — o grupă de păsări din Antarctida*

Cei 26...

Să facem întîi cunoștință. Pioniera aceasta înaltă și voinică e Gross Renatte. Cel care acum lunecă dibaci pe gheață e Miskas, Klaus Miskas, cel mai bun patinator al școlii germane din Codlea. Apoi, mai e Erbart, renumitul săritor în înălțime... Și Kiccoer Edgar recunoscut ca un bun schior...

Ar fi cam greu să vi-i prezentăm pe toți cei 26 de sportivi din clasa a VII-a. Vă rog însă să fiți încredințați că, pe cît sînt de buni sportivi, pe

atît sînt de buni la învățătură. Pentru că e o lege a acestui colectiv: primii peste tot!... Și ceea ce au hotărît împreună se îndeplinește cu orice preț!

Așa s-a întîmplat și atunci cînd au hotărît să capete insigna F.G.M.A.

Lucrurile nu sînt de fapt chiar așa simple cum par. Desigur, Miskas, Renatte, Erbart știau cu siguranță că pot lua insigna. Dar, dacă alți colegi nu puteau trece probele cu ușurință? Ori aci, era vorba să obțină toți insigna F.G.M.A. Pentru asta a trebuit un antrenament foarte, foarte serios. Cei mai buni i-au ajutat și pe ceilalți.

După lunga perioadă de antrenamente, sportivii au început să culeagă roadele.

Prima victorie a obținut-o Renatte. La înălțime, ea a sărit 1,17 m. în loc de cei 1,10 m, prevăzuți în barem.

La probele de iarnă, colectivul a avut o altă bucurie. Kuver Edgar a depășit și el baremul la schi, obținînd la proba de fond 10,4 minute în loc de 13 minute.

Unul cîte unul, cei 26 de sportivi au cucerit normele F.G.M.A. S-a întîmplat de-au avut emoții. De pildă, Spitz Ulvine, deși e bună sportivă și foarte bună elevă era cît pe aci să rămînă în urmă. Dar colectivul nu a lăsat-o în voia soartei. Toată atenția s-a îndreptat asupra ei și Ulvine a luat toate probele

3 februarie 1956

...Intr-o sală din Codlea, au fost chemate colectivele sportive care au participat la trecerea probelor G.M.A și F.G.M.A.

Printre sportivii maturi frumos grupați pe asociații, se afla și un colectiv de băieți și fete unii mai mari, alții mărunței îmbrăcați ca de sărbătoare. Intregul grup păstra o neclintită poziție de drepți. Numai atunci cînd li s-a strigat numele și, pe rînd, au primit insigna și carnetul, bucuria n-a mai putut fi stăvilită. E greu, în asemenea împrejurări, să păstrezi poziția de drepți pînă la sfîrșit... Cînd au ajuns la școală, de bucurie au încins o bătaie cu zăpadă. Pe Gross Renatte, care a obținut cele mai bune performanțe, au purtat-o, conform unui obicei sportiv, pe umeri, apoi au aruncat-o în sus și au strigat de trei ori „ura" în cinstea ei, și, bineînțeles, și a lor.

A. WEISS

Intr-un sat din Bărăgan

Amurgul în Bărăgan, în aceste zile de iarnă, dăruiește din plin frumuseți negrăite privitorului. Parcă ostenit și răzbunat, viscolul își domolește răbufnirile înghețate și de sus, din înserarea turbure, cad lin peste stepa întinsă fulgi mari, pufoși, de nea. Atunci, copiii satului ies cu săniuțele pe uliți și aleargă rîzînd și strigînd de se iscă așa un vuiet că ies gospodinele la porți. Duminicile de iarnă nu se deosebesc de celelalte zile, dar pe înserat satul cunoaște un alt freamăt mai nou, mai plin. Ulițele și atunci sînt pline, dar copiii merg cuminți și frumos îmbrăcați pe lîngă părinții lor spre cămin.

Iată și sala de festivități a căminului cultural din Broșteni — un sat în cuprinsul raionului Urziceni. Clădirea — ridicată prin strădania localnicilor — ne întîmpină plină de lumină. In sală-i atîta lume că-i greu să-ți găsești și tu un locșor. Vezi, nu-s numai părinții elevilor-artiști ci și gospodari de la colectivă, învățători și, bineînțeles, instructorii de pionieri — care transformați în regizori, directori de scenă și sufleuri, pregătesc acolo, în culise, marea „taină" ce ne pune răbdarea la încercări.

Iată că scena se umple de lumină și acolo sus apar în frumoase costume populare pionierii școlii elementare din sat. Au cîntat multe cîntece frumoase, au dansat „Ardeleanca" și „Salut voios de pionier", un dans nou alcătuit de ei. O pionieră plină de gingășie a cîntat cu o voce subțire, puțin sfioasă la început, un cîntec vechi despre Ialomița ce dăruie sevă bogată ogoarelor satului.

A urmat apoi o scenetă satirică — „Marinică" îi spune. Subiectul e lesne de ghicit, numai că eroul principal, elevul Ariton Marinică, nu-i asemenea „codașului" din poveste. Ba-i chiar elev de frunte în clasa a VII-a, premiat pe școală și președintele unității de pionieri. Cum am aflat mai tîrziu, cel ce se știa cu musca pe căciulă și la adresa căruia mergea satira, era un alt elev, anume Bălan Alexandru din clasa a VII-a, mare amator de chiul și meșter dibaci la scornirea motivelor: „..Am uitat caietul acasă... Am lipsit, că nu m-am simțit bine..." Pe semne că nu s-a simțit bine nici acolo, în sală, căci, precum spun unii, a plecat capul rușinat și de atunci nu se mai împacă cu titlul de „codaș", și cu porecla de „Marinică"...

...Așa i-am cunoscut pe pionierii școlii din Broșteni — un sat aflat în stepa necuprinsă și albă a Bărăganului, într-o seară de iarnă.

I-am întîlnit din nou ziua la școală, într-o sală pe care au împodobit-o singuri. Pe ferestre, stau farfurioarele cu grîu răsărit. Ei l-au semănat. Au aflat astfel despre germinația plantelor și taina simplă, firească, atît de minunată, a vieții lor. Au avut prilej să afle mai multe despre plante și cereale cînd au vizitat anul trecut gospodăria de stat Cioara și gospodăria colectivă. Acum iarna, activitatea și-o duc mai mult la școală și la cămin. In recreație, elevii joacă șah, subah, lipesc ilustrații la fotomontaje și albume, citesc. Sînt printre ei adevărați artiști în cioplitul lemnului. Aceștia au cioplit cu briceagul figuri de șah. Au făcut astfel 26 de șahuri...

Dar nu numai cu aceste lucruri se pot mîndri pionierii din Broșteni. Cu un timp în urmă, cînd zăpada nu troienise încă drumurile, ei au strîns și predat peste 1600 kg. fier vechi.

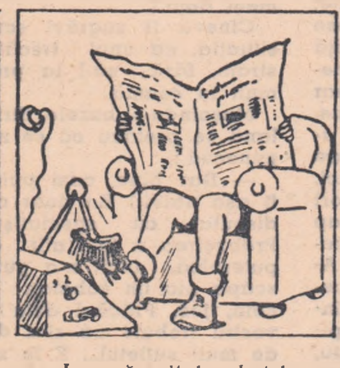
I-am cunoscut pe acești copii ai cîmpiilor întinse. M-am minunat de faptele lor voinicești, le-am admirat gingășia cu care jucau pe scenă. Iată, i-am și fotografiat, ca să-i vedeți și voi, dragi cititori. Să-i vedeți și să luați seama cum știu să-și petreacă în mod distractiv și folositor timpul liber copiii de la o școală aflată într-un sat de departe.

G. PETRE

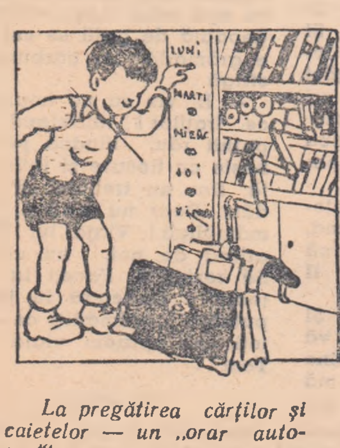
Acasă la tînărul fizician

La spălat, îl ajută un aparat născocit de el.

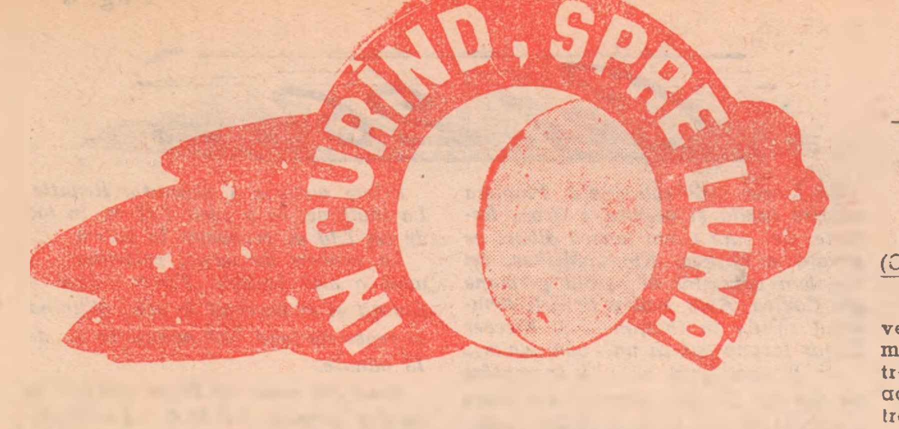
La văcsuitul ghetelor — alt mecanism.

La pregătirea cărților și caietelor — un „orar automat".

Dar la învățătură îl poate ajuta numai silința lui!

Incă din cele mai vechi timpuri, oamenii au visat să sboare în universul depărtat și necunoscut. In antichitate, scriitori ca Lucian, șau, mai tîrziu în secolul XVI, în Franța, Cyrano de Bergerac și-au închipuit un sbor pe satelitul pămîntului—luna. De asemenea, Jules Verne, autorul atîtor romane științifico-fantastice a scris minunatele povestiri „O călătorie în lună“ și „O călătorie în jurul lunii“. Mai aproape de zilele noastre, savantul sovietic Țiolcovski a fost primul care a pus bazele construcției viitoarelor rachete inter-planetare.

După prevederile savanților, datorită descoperirii energiei atomice, nu ne mai desparte mult timp de ziua cînd primul astronaut va părăsi pămîntul, îndreptîndu-se către spațiile inter-planetare. A te pregăti pentru sborul în univers, a-l studia, a sbura prin spații inter-planetare — este o faptă eroică, o faptă care se poate realiza numai prin eforturile unite ale popoarelor lumii.

La noi în țară, crește necontenit numărul tinerilor care se preocupă de aceste probleme ale viitorului. Tot mai mulți sînt pionierii și școlarii care se arată pasionați de știință, dornici să deslege tainele universului, gata să anticipeze o idee îndrăzneață care să rezolve cele mai complicate probleme ale tehnicei. De aceea, Radiodifuziunea noastră, cunoscînd acest interes al tinerilor din țara noastră, a acceptat bucuroasă inițiativa emisiunilor pentru copii ale Radioului din Belgrad, de a lua parte la o călătorie selenografică prin radio în lună, călătorie la care sînt invitați copii din mai multe țări.

Pot deveni „seleniți“, adică participanți la călătoria în lună, toți tinerii care se interesează de sborul inter-planetar, toți viitorii astronomi, ingineri, constructori, biologi, viitori meșteri din toate domeniile, pentru ca astfel să se închipuie pe ei înșiși în era ce vine.

In această neobișnuită călătorie selenografică prin radio în lună, copiii și tinerii pot pleca atît singuri cît și în grupuri.

Cum va fi realizată această călătorie?

Fiecare participant, membru al expediției selenografice trebuie, cu ajutorul jurnalului său și prin desene sau modele, să arate cum își închipuie el pregătirile pentru sbor, cum vede sborul în sine și șederea în lună. Asta înseamnă că el trebuie să descrie sau să deseneze toate cele necesare oamenilor pentru o călătorie acolo.

Acum, iată cîteva probleme principale la care trebuie să vă gîndiți și ale căror soluții este nevoie să le căutați pentru a putea într-adevăr realiza acest vis măreț — „sborul în lună“ :

1. Care sînt condițiile de viață în lună?

2. Cum trebuie să ne echipăm și ce să luăm cu noi?

3. Cum va fi construită aeronava?

4. Cum vor trăi și ce vor face oamenii în lună?

Salutăm pe toate fetele și pe toți băieții care sînt gata să transforme în realitate acest vis al oamenilor din planeta noastră și îi invităm să ia parte la expediția selenografică, dorindu-le multe succese în această curajoasă inițiativă.

Răspunsurile voastre sînt așteptate pînă la 1 aprilie 1956 pe adresa: Radio, București, cu mențiunea: „Selenit“.

RECONSTITUIRE

Căutați care sînt cele 6 cuvinte terminate în GRAMA, astfel ca pe vertical, de la I la II, să rezulte o marcă de automobil din Uniunea Sovietică.

				I							
1							G	R	A	M	A
2							G	R	A	M	A
3							G	R	A	M	A
4							G	R	A	M	A
5							G	R	A	M	A
6							G	R	A	M	A
				II							

Vasile Mănuceanu

(Continuare din nr. trecut)

Se lăsă tăcere. Pat n-avea nevoie să explice mai mult. Fiecare înțelesese într-o străfulgerare lucrul acesta simplu, care nu-i trecuse nimănui prin gînd. Și în mijlocul tăcerii grele, fiecare se gîndea la singura cale cu putință. Cale care ar fi prelungit cu cine știe cît foamea și frigul din casele minerilor, dar care ar fi redat poate vieții un copil de 13 ani. Și aleseseră. Simplu, omenesc, fără șovăială.

— Trebuie deci să săpăm, spuse cineva, mai mult șoptit, gîndul tuturor.

— Firește, trebuie să săpăm. Și încă cu grijă, întăriră cîteva glasuri.

— Bine, dar în cît timp vom putea răzbi? întrebă, nedumerit, un vlăjgan tînăr.

— Eu am cam făcut socoteala, îi răspunse Pat. In vreo zece zile...

— Dar va rezista oare băiatul?

— E voinic, o să reziste, se amestecă bătrînul care povestise mai înainte despre Olsen. Pe suedez l-am scos după 11 zile, nevătămat. Și apoi, oricum, trebuie să ne facem datoria de mineri. Să încercăm totul. E viața unui tovarăș de-al nostru în joc.

— Ei bine, nimeni nu va putea spune despre minerii din Bradforth că nu și-au făcut datoria! strigă cineva. Vom săpa așa dar!

— Așa e, vom săpa! strigară minerii.

Unul singur, deșirat și îndoit de șale, spuse tare, cu voce amărîtă :

— Ei bine, și ce-o să mîncăm zece zile? Crezi că patronu-i prost să plătească?

Pat ridică lampa, luminîndu-i chipul scofîlcit și-l pironi cu o căutătură tăioasă :

— Ți-e gîndul numai la burtă, mă, linge blide!

Minerii izbucniră în rîs. Omul plecă capul ca sub o povară și o lacrimă îi luci fugar pe sbîrciturile obrazului. Apoi își făcu loc printre ceilalți, tăcut, apucă un tîrnăcop și se așeză între cei care trebuiau să coboare primii în mină.

★

Tom dăduse ocol de nenumărate ori „coliviei“ în care era prizonier. Ii cunoștea acum, pe pipăite, fiecare ungher. Ințelesese bine că nu e nici-o putință de scăpare. Istovit, se ghemui într-un colț. In buzunar avea un codru de pîine. Dar nu-i era foame. „Și apoi, se gîndea, mai are vre-un rost să mănînci, cînd știi că tot ai să mori curînd?“ Rana de la cap îl chinuia. Iși simțea buzele arse, limba umflată. Amintindu-și că unul din pereți e mai umed, se tîrî într-acolo și linse lacom picăturile ce se prelingeau, rar, pe cărbune. Il răcoriră. Apoi se ghemui din nou jos. „De viu o să pier aici, se gîndi. Poate peste cine știe cîți ani o să ajung o bucățică de cărbune și alți mineri au să mă scoată la lumină. Dar o singură dorință aș avea : să nu nimeresc în soba vre-unui bogătaș. Mai bine în soba prăpădită a unei familii de lucrători, să le dau căldură copilașilor. O familie, hei...“

Aici, Tom își aduse aminte de chipul depărtat și bun al maică-si, și zîmbi cu duioșie prin întuneric. Ce calde erau mîngîierile ei... Ce basme minunate îi povestea seara, pentru ca Tom să uite de foame... Apoi, pe neașteptate, murise într-un accident, la fabrica unde lucra. Și Tom, rămas singur, o pornise hoinar pe cheiul Tamisei. Ca un coșmar i se perindară prin minte chipurile foștilor stăpîni, pe unde slujise în anii lui de pribegie : un cîrciumar, un croitor, un proprietar de camioane... Apoi venise la mină. La mină! Tom scoase un geamăt ușor, ca un oftat, și ațipi pe pămîntul umed și zgrunțuros.

★

Neliniștit de întorsătura lucrurilor, unul din maiștri dădu fuga, pe furiș, să-l anunțe pe patron. Strikland îl ascultă în tăcere, uluit. Se lăsă, palid, într-un fotoliu. Apoi, ca împins de furtună, sări agitat în picioare, bolborosind :

— Idioții ăștia vor să mă ruineze! Auzi poveste, pentru un vagabond oarecare, pentru un copil de pripas! De unde a mai ieșit? Dar prețuiește derbedeul ăsta un milion de lire? Hai? Spune-mi! Să se execute dispozițiile mele, imediat! Altfel vă-nchid pe toți, vă împușc, vă...

Maistrul, speriat, se retrase prudent spre ușă.

— Stai! îi strigă poruncitor Strikland. Du-te și spune-le că... adică lasă, mai bine mă duc eu.

Și, tremurînd de furie, ieși val vîrtej, cu capul gol, în curte. Dar după primii pași, se domoli. Ințelesese deodată că nu le poate impune direct minerilor să renunțe la salvarea băiatului. Altfel trebuia să ia lucrurile...

Așa că, se apropie, în aparență calm, de grupul minerilor și-i întrebă mieros :

— Ce s-a întîmplat, oameni buni?

Cineva îi zugrăvi scurt situația, ca unui trecător străin, fără să-l ia prea mult în seamă.

Mușcîndu-și buzele, Strikland se prefăcu că se minunează :

— Dar bine, cum puteți fi așa naivi? Eu doar am discutat cu specialiștii. Prăbușirea a fost atît de puternică, încît n-a putut scăpa nici-un șobolan acolo, jos. Flăcăul ăsta al vostru trebuie că și-a dat de mult sufletul... E în zadar.

— Noi nu credem astfel, îi răspunse hotărît dar liniștit Pat Hutchisson. Și chiar de-ar exista vre-o îndoială, pînă nu vom găsi trupul băiatului, viu ori mort, vom lucra fără exploziv. Nu ne puteți împiedica să ne facem datoria de oameni.

— Dar e o prostie, înțelegeți! izbucni Strikland.

Pat vru să-i întoarcă spatele, dar patronul îl opri și-i țipă în obraz :

— Da, o prostie! Și v-aș lăsa bucuros să vă faceți de cap, dar pe mine mă costă. Fiecare minut mă costă bani grei. Și nu pot admite! Scurt! Aici eu sînt stăpînul și vă ordon să-mi executați dispozițiile!

— Nu ne puteți impune. Nu sîntem ucigași!

— Hm, dar mă întreb cu ce o să trăiți zece zile, și mai ales după aceea? Fiindcă am să vă concediez pe toți, fără milă.

— Nu ne sperie amenințările dumneavoastră. Vom face așa cum am hotărît. Nu ne puteți sili.

Strikland își ieși deodată din fire. Agită pumnul osos, zbierînd ascuțit :

— Ba am să vă silesc, derbedeilor, comuniștilor! Am să vă silesc! Vi s-a urît cu binele, faceți revoluție... Ei lasă, veți avea ce doriți...

Și, dîrdîind de furie, le întoarse spatele.

★

A doua zi dimineața, Strikland mai făcu o încercare, fără nici-un rezultat

însă. Minerii erau neclintiți în hotărîrea lor. Organizați pe echipe, lucrau fără răgaz, zi și noapte. Scoteau cu grijă sfărămăturile, refăceau armătura.

Cu chipul cenușiu de supărare, Strikland se încuie singur în biroul lui și lăsă perdelele. Apoi, ridică receptorul telefonului. Glasul îi suna înăbușit între pereții capitonați :

— Alo, jandarmeria...

★

Lucrul înainta cu îndîrjire, dar prevăzător. Pe galerie nu putea să acționeze decît o singură echipă și oamenii se schimbau din trei în trei ore pentru a avea mai mult spor. Dar nici-unul dintre mineri nu pleca acasă să se odihnească. O putere fără margini îi țintuia pe toți acolo, lîngă gura de extracție. Fiecare căuta să fie de folos cu ceva, fiecare căuta să afle vești de jos, deși știau că mai e mult de furcă pînă să răzbească în sectorul Z. La ceasul amiezii, nevestele minerilor sosiră ca de obicei, tăcute, aducînd ulcelele cu mîncare.

Dar masa sărăcăcioasă abia se terminase, că, de parte, pe șosea, se auzi bîzîit de motor, însoțit de țipătul strident al unei sirene. Minerii săriră în picioare :

— Poliția... jandarmii!

— Ne vin musafiri! făcu Pat, care tocmai ieșise din schimb și-și răcorea fața cu apă rece. Apoi, cuprins deodată de grijă se sui pe o grămadă de cărbuni și strigă :

— Ei vin să ne împiedice, fraților! Strikland e pornit rău, fiindcă păgubește cu fiecare zi întîrziată. Dar nu trebuie să cedăm. Doar nu sîntem de mămăligă! Viața lui Tom atîrnă de noi, nu uitați. Să rezistăm. Faceți la iuțeală o baricadă în jurul puțului. Ingrămădiți ce puteți. Să apărăm viața lui Tom!

(Va urma)

Redacția și administrația : București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10, Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul : Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin“. STAS—3452—52